

РЕШЕНИЕ

№ 43

гр. Свиленград, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

при участието на секретаря Жаклин М. Арнаудова
като разгледа докладваното от Добринка Д. Кирева Административно
наказателно дело № 20225620200895 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е **Наказателно постановление (НП) № BG2022/3000-390/НП
от 19.10.2022 година** на Директора на Териториална дирекция Митница
Пловдив при Агенция „Митници”, в частта, с която на **„ЕКСТРИЙМ
СИСТЕМС” ЕООД с ЕИК 115840762**, със седалище и адрес на управление:
град Пловдив, ул. „Тодор Г. Влайков” № 2, етаж 1, ап. № 4, представлявано от
управителя Младен Петров Шишков, за нарушение на чл. 234, ал. 1, т. 1 от
Закона за митниците (ЗМ) е наложено административно наказание
„ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ” в общ размер на **1658.81 лв.** (пункт 1).

В срока за обжалване, Дружеството-жалбоподател чрез законния си
представител - управителя Младен Петров Шишков, моли за отмяна на
обжалвания акт, тъй като намира същия за неправилен и незаконосъобразен,
като счита, че били допуснати множество нарушения на процесуалния закон
без да сочи конкретно такива. Единствено се сочи, че описанието на
нарушението за което е санкционирано дружеството жалбоподател било
неясно, което нарушавало правото му на защита.

В съдебната фаза, редовно призовано, дружеството-жалбоподател не
изпраща представител. От пълномощника му е постъпила молба, в която
поддържа жалбата по изложените в нея доводи. Отделно се иска от съда с
Решението да прекрати производството на основание чл. 33 от
ЗАНН, доколкото срещу управителя имало образувано наказателно
производство от общ характер.

В съдебната фаза се ангажират доказателства за образувано срещу Младен

Петров Шишков наказателно производство от общ характер ,като същият е привлечен в качеството му на обвиняем за извършено в периода от 2018 до 2022г. престъпление по чл.255,ал.3 вр с ал.1,т.2 ,т.5 и т.6 вр с чл.26,ал.1 от НК.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) – **Директорът на Териториална дирекция Митница Пловдив при Агенция „Митници”**, редовно призован, изпраща представител –Главен юрисконсулт Жения Стефанова, която счита обжалваното НП за законосъобразно и правилно. Моли същото да бъде потвърдено в обжалваната част. Претендират се разноси по делото под формата на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Страна **Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград**, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 09.09.2020 година дружеството-жалбоподател пред Митническо бюро – Свиленград /с код на митническото бюро BG003010/, декларира с Митническа декларация по официален образец – Единен административен документ (ЕАД) с № 20BG003010018867R4 за допускане за свободно обращение и крайно потребление (внос) употребяван лек автомобил – марка „БМВ”, модел „528 I”, като посочил митническа стойност 1475.11 лв. и данъчна основа – 1672.62 лв. Посочените стойности се базират на документ, в който липсват подписи на купувач и продавач.

Извършена е проверка в рамките на последващ контрол на дружеството-жалбоподател от служител на АНО, при която на базата на представените документи по линия на международното сътрудничество, включително документи за извършени плащания, и след съпоставката им, се констатираше, че дружеството е избегнало частично заплащане на мито и ДДС за това МПС, тъй като е декларираше по–ниски митническа стойност и данъчна основа, а митническата стойност следва да бъде определена по реда на чл. 70, § 1 от Регламент № 952/2013 – това е действително платената цена на стоката при продажбата ѝ за износ с местоназначение в митническата територия на Съюза, т.е. в конкретния случай като се вземе предвид продажната цена на МПС със същия номер на шаси съобразно официалните документи, изпратени от американските митнически власти по линията на международното сътрудничество и изготвени от официални лица в кръга на служебните им задължения и по установените форма и ред и данъчната основа на стоки, поставени под митнически режим следвало да се определи на основание чл. 55, ал. 1, т. 2 от ЗДДС – митническата стойност, увеличена с присъщите на вноса разходи, реализирани до първото местоназначение на стоките на територията на страната.

С Писмо рег.№ 32-148522/09.05.2022 година, е поканен

представител на дружеството-жалбоподател да се яви на 01.06.2022 година в Териториална дирекция Митница Пловдив за даване на обяснения и за съставяне на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН).

Поканата е връчена лично на управителя Шишков на 19.05.2022 година.

На дата 01.06.2022 година, основание чл. 16, ал. 1, т. 5 от ЗМ от явилиия се представител на дружеството-жалбоподател: управителя Младен Шишков е поискано Писмено обяснение, което той дава в писмен вид, в което сочи, че не желае да даде обяснения в момента.

На основание чл. 230 от ЗМ и при условията на чл. 40, ал. 4 от ЗАНН, АУАН е изготвен присъствено с личното участие на управителя на дружеството-жалбоподател – Младен Петров Шишков, от свидетеля Р. И. И..

АУАН е надлежно и редовно предявен и връчен на управителя на дружеството-жалбоподател – Младен Шишков – лично, на датата, на която е изготвен констатиращия акт – 01.06.2022 година. Връчването е удостоверено в Разписка, инкорпорирана в самия документ – надлежно датирана и подписана от представителя на дружеството-нарушител, като управителят сочи, че няма възражения против констатациите в Акта.

Срещу АУАН в законоустановения 7-дневен срок не постъпило писмено възражение.

Въз основа на посочения АУАН, на 19.10.2022 година Директорът на Териториална дирекция Митница Пловдив е издал обжалваното НП № BG2022/3000-390/НП, с което налага на дружеството-жалбоподател административно наказание „**ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ**” в общ размер на **1658.81лв.** (100 % от общия размер на избегнатите публични държавни вземания – мито и ДДС) на основание чл. 234, ал. 2, т. 1, вр.ал. 1, т. 1 от ЗМ за извършеното нарушение на чл. 234, ал. 1, т. 1 от ЗМ.

Обжалваното НП е редовно връчено на представител на дружеството-жалбоподател на **02.12.2022 година**.

Разписката, надлежно оформена - датирана и подписана, се намира приложена в Административнонаказателната преписка (АНП), с отбелязване и на имената на получателя ѝ, а именно: че е получено НП лично от управителя на дружеството-адресат – Младен Петров Шишков (в същия смисъл е и Писмо с рег.№ 32-419249 от 02.12.2022 година). Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Както в Акта, така и в НП е прието за установено, че дружеството-жалбоподател е извършило митническа измама - нарушение по чл. 234, ал. 1, т. 1 от ЗМ, тъй като е декларирало пред митническите органи с ЕАД № 20BG003010018867R4 употребяван лек автомобил с митническа стойност 1475.11 лв. и данъчна основа – 1672.62 лв. вместо 6585.54 лв. за митническа стойност и 7411.44 лв. за данъчна основа, с което е избегнало

частично заплащане на мито в размер на 511.04 лв. и на ДДС в размер на 1147.77 лв.

Видно от приетата като доказателство по делото Заповед № ЗАМ – 1447/32-264887 от 09.08.2022 година, Директорите на Териториалните дирекции имат право съобразно териториалната си компетентност да издават НП за нарушения по ЗМ. Персоналното заемане на тази длъжност от издателя на процесното НП е служебно известно на Съда. Т.е. Директорът на Териториална дирекция Митница Пловдив се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 231 от ЗМ – Директора на Агенция „Митници” по надлежния ред с индивидуален административен акт - Заповед.

Така изложената фактическа обстановка, приета за установена от Съда, кореспондира изцяло с изложената в Акта и възприетата от АНО в НП. Същата, Съдът изведе въз основа на съвкупен анализ на доказателствения материал, събран в хода на настоящото производство. Както писмените, така и гласните доказателства са относими към релевантните по делото факти и се кредитираха за достоверни. Свидетелските показания на разпитания по делото митнически служител – свидетелят Р. И. И., са напълно безпротиворечиви, изцяло кореспондират и се подкрепят от съдържанието на писмените доказателствени източници, находящи се в АНП и приобщени по надлежния процесуален ред в хода на съдебното дирене (чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН). Също така са логични, последователни и изчерпателни с ясна конкретика за фактите и обстоятелствата, за които свидетелства. Не се установява свидетелят – митнически служител, да има личностно отношение към представители на дружеството-жалбоподател, което да го провокира да състави АУАН. Поради това Съдът възприема свидетелските показания изцяло за обективно верни и ги кредитира с доверие, считайки ги за добросъвестно дадени и непредубени. Основания за критика на показанията на свидетеля Р. И. И. не се намериха, а единствено поради служебното му качество – Инспектор в Териториална дирекция Митница Пловдив към Агенция „Митници”, т.е. служител на Митницата, в този смисъл и неговата служебна зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от негова страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвежда в показанията си. И това е така предвид липсата на вътрешни противоречия и от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на дружеството-жалбоподател. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от АНП. Ето защо, според Съда показанията на този свидетел не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените

и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от дружеството-жалбоподател, с оглед установените факти на неправилно деклариране пред митническите органи на митническа стойност и на данъчна основа за процесния лек автомобил, с което се избягва частично заплащането на митото и ДДС.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл.84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

Съдебният състав, възприема изцяло и кредитира Становището на митническите органи относно митническата стойност на процесния автомобил, тъй като е изготвено след извършване на необходимите проучвания и на базата на събраните по делото доказателства. Становището е изготвено от митнически органи, поради което няма основание за каквото и да е съмнение относно тяхната квалификация на специалисти. С тези съображения, Съдът приема Становището за извършено от служители с необходимата квалификация и знания, липсват индиции за предубеденост, а от формална страна изготвеното писмено Становище обективира необходимите данни, ползвани за оценката и фактическите констатации, поради което се явява обосновано и аргументирано, в съответствие и кореспондиращо с фактите по делото и останалите доказателства, с оглед което не възникват каквито и да е съмнения за неговата правилност. Обратни доказателства, опитващи се да опровергават констатациите, обективирани в Становището, приложено в АНП, няма, поради което Съдът намира за обосновано и правилно Становището (както вече бе посочено) и ползва същото при формирането на фактическите и правните си изводи. Въз основа на Становището се установява митническата стойност на процесния лек автомобил – предмет на нарушението към датата на деянието. Тази стойност не се оспорва от страна на дружеството-жалбоподател и при липса на обратни или други доказателства, събрани в хода на настоящото производство, не се намериха основания да не бъде приета така посочената от АНО митническа стойност за правилно и законосъобразно определена съгласно чл. 70 от Регламент № 952/2013, коригирана с чл. 71 от посочения Регламент.

*Въз основа на така приетата за установена фактическа обстановка, съдът формира от следните **правни изводи**:*

Жалбата е подадена в преклузивния срок за обжалване, от легитимирано лице и е процесуално **допустима**.

Констатира се от съда въз основа на представено от страна на АНО писмо, че липсва плащане от страна на жалбоподателя на наложена глоба/имуществена санкция по обжалвания акт, съгласно чл.79б от ЗАНН.

Преценена по същество, съдът намира същата за **неоснователна**, за което се излагат следващите правни съображения:

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП, като не се констатираха недостатъци на актовете, водещи до отмяна на обжалваното НП.

Спазена е изцяло административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП, не се констатираха допуснати процесуални нарушения във фазата на производството по издаването им, развила се пред наказващия орган. Спазени са формата и редът при постановяването им.

Настоящата съдебна инстанция приема, че при съставянето на АУАН са спазени изискванията на чл. 42 от ЗАНН, а при издаването на атакуваното НП - тези на чл. 57 от ЗАНН, т.е. същите имат изискуемите реквизити на минимално необходимото съдържание, съгласно разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.

Самото нарушение е описано, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация.

Така изложените обстоятелства са напълно достатъчни за наказаното лице, за да разбере в цялост извършеното административното нарушение и да организира адекватно защитата си.

Фактът, че при посочване на нарушената правната норма, наказващият орган не е изписал конкретната хипотеза на чл. 234, ал. 1, т. 1 от ЗМ, не води до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказания, защото в НП се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, как, при какви обстоятелства, какво е извършил). Тези конкретни факти са надлежно квалифицирани като нарушение по чл. 234, ал. 1, т. 1 от ЗМ. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е нарушена.

Съдът приема, че словно материализираното описание на деянието и обстоятелствата при извършването му е достатъчно конкретно, точно и изчерпателно, поради което позволява безспорната им индивидуализация като митническо нарушение във фактически състав с правна квалификация - чл. 234, ал. 1, т. 1 от ЗМ, при ясно указани формата на изпълнителното деяние и неговия механизъм – деклариране пред надлежен митнически орган стока с неправилни митническа стойност и данъчна основа, в резултат на което се е стигнало до избягване на частично заплащане на мита и ДДС за процесния лек автомобил, т.е. до митническа измама. Същевременно Съдът приема, че изложените фактически обстоятелства кореспондират изцяло и съответстват на обективните елементи, очертани в хипотезата и диспозицията на правната норма от цитирания нормативен акт, който очертава правната уредба на действащия митнически режим. Дадената правилната – вярна, правна

квалификация, съответства на словесното фактическо описание на нарушението и правилно е посочен текст от ЗМ, приложим в конкретния случай.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 230 от ЗМ и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 231 от ЗМ. Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от митническите органи. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 01.06.2022 година актосъставителят Р. И. И. е заемал длъжността „Държавен инспектор” в Териториална дирекция Митница Пловдив към Агенция „Митници””, т.е. бил е митнически орган. В тази насока е и изявлението на свидетеля Р. И. И., направено в открито съдебно заседание.

Лицето, подписало НП – Евелина Георгиева Харизанова, заема към момента на издаването му длъжността „Директор на Териториална дирекция Митница Пловдив” и деянието е извършено в зоната на отговорност на Териториална дирекция Митница Пловдив, част от която е Митническо бюро – Свиленград, видно от представените и приети като доказателства по делото Заповеди в тази насока.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 считано от получаването на Писмо с рег.№ 32-98517 от 25.03.2022 година от страна на митническата администрация на САЩ, т.е. от откриване на нарушителя и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове досежно съставянето на АУАН, респ. и на санкционния акт.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на дружеството-жалбоподател и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт. От тук, съответно липсват формални основания за неговата отмяна.

Относно молбата на пълномощника на дружеството жалбоподател, в която моли съда да с Решението си да прекрати производството на основание чл.33 от ЗАНН,доколкото срещу управителя имало образувано наказателно производство от общ характер ,съдът намира същото за неоснователно,по следните съображения:

Съгласно ТР №3/22.12.2015г. постановено по т.д.№3/2015 на ВКС-Правилото *ne bis in idem* забранява **окончателно осъденото или оправдано лице** не само да бъде наказвано повторно за същото деяние, но и да бъде съдено и да подлежи на риск от наказателно преследване въобще. Чл. 4, § 1 от Протокол № 7 съчетава три отделни гаранции: след приключване на наказателната процедура с влязъл в сила акт никой не може да бъде застрашен от наказателно преследване, съден или наказан за същото нарушение. Дублирането на наказателни процедури (*bis*) е недопустимо, когато някоя от тях започва или продължава развоя си, след като другата е приключила с влязъл в сила акт. Чл. 4, § 1 от Протокол № 7 поначало не забранява паралелното протичане на отделни наказателни процеси срещу едно и също лице по повод същото деяние, ако по никой от тях не е постановено окончателно решение. Закрилата на принципа действа от момента на влизане в сила на първото решение, а от началото на новото преследване, когато деецът вече е „съществено засегнат” от дейността на властите, възниква състояние на нарушение на правилото. г) Принципът *ne bis in idem* препятства повторението на наказателно производство, приключило с окончателно решение. Правилото въвежда изискване постановеният първи по време съдебен акт да има окончателен характер. В противен случай би възникнало вътрешно противоречие между чл. 2 „Право на обжалване в наказателното производство” и чл. 4 от Протокол № 7. Връзката между двете гаранции дефинира понятието за окончателен акт – когато в националното законодателство не са предвидени или са изчерпани, или са пропуснати възможностите за редовен контрол.

Принципът се активира **при идентичност на субекта в двата наказателни процеса**. Както първото окончателно приключило производство, така и последващото следва да са проведени срещу едно и също наказателно или административнонаказателно отговорно лице. Действието на правилото *ne bis in idem* се проявява само в наказателното производство, поради което за приложимостта му е от решаващо значение класификацията на дублиращите се производства като наказателни.

Признаците за преценка дали едно производство е наказателно по смисъла на чл. 6, § 1 от Конвенцията и чл. 4 от Протокол № 7 са известни като тест „Енгел” или критерии „Енгел” – 1) квалификация на деянието по националното право; 2) характер и естество на нарушението; 3) вид и тежест на предвиденото наказание („суровост на възможното наказание”). Дефинирани по делото *Engel and Others v. Netherland*, понастоящем те са стабилно утвърден в практиката на ЕСПЧ алгоритъм за проверка и неотклонно се изследват при определянето на наказателния характер на обвинението по всяко конкретно дело. Тестът „Енгел” е възприет и от практиката на Съда на Европейския съюз (ЕС), който се позовава на приетите от ЕСПЧ разрешения. Като интегрална част от правото на ЕКПЧ, критериите „Енгел” са пряко приложими на национално равнище от компетентния по делото съд.

Първият критерий – квалификацията на деянието по националното право – е формален, не предопределя на самостоятелно основание характера на производството, а има значение само на „отправна точка“ при преценката му. Систематичното място и класификацията на нарушението и производството по вътрешното законодателство на държавите не е решаваща основа на изводите относно техния наказателен характер и естество по смисъла на чл. 6, § 1 от Конвенцията и чл. 4 от Протокол № 7. Щом съгласно националното право обвинението е наказателно, случаят всякога попада в сферата на чл. 6, § 1 от ЕКПЧ. Производството обаче може да се класифицира като наказателно и тогава, когато не е квалифицирано като такова по вътрешното право, ако изследването на останалите критерии доведе до извод за наказателен характер на обвинението и/или на предвидената санкция.

Вторият критерий – характерът и естеството на нарушението – изследва вида на защитените обществени отношения, обект на нарушението. При определянето на същността на нарушението се разглежда кръгът от адресати на съответната разпоредба, тъй като характерна черта на наказателното обвинение е насочеността на правната норма към неограничен кръг адресати, а не към група със специален статут.

Третият критерий – видът и тежестта на предвиденото от съответната приложима норма наказание – изисква проверка за наличието на сходство с наказанията за престъпления. Репресивната цел е конститутивен елемент на наказателната санкция. Типична за санкциите при наказателните обвинения е и тяхната превантивна насоченост срещу извършване на други неправомерни деяния. Наложено (но и предвидено – „възможното“) наказание лишаване от свобода почти по правило обуславя наказателния характер на производството, освен ако не води до сериозно накърняване на правата на задържания¹⁰. Глоби, за чието неплащане е предвидена замяна с лишаване от свобода, значителни по размер имуществени наказания, както и санкции, подлежащи на вписване в регистрите за съдимост, също индикират наличие на наказателно обвинение по смисъла на чл. 6, § 1 от Конвенцията. За приложимостта на чл. 6, § 1 от ЕКПЧ и на чл. 4 от Протокол № 7 е достатъчно и само един от разглежданите признаци да отговаря на характеристиките на наказателното обвинение. Вторият и третият критерий се разглеждат алтернативно, но могат да бъдат преценени и кумулативно, ако анализът им поотделно не е достатъчен за убедително заключение.

Не всички административни нарушения и санкции са наказателни по смисъла на Конвенцията и предопределят наказателния характер на административното производство¹³, но някои от тях могат да бъдат. Само легалното определение за административно нарушение, залегнало в чл. 6 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), не е достатъчно да обуслови генерален извод за класифициране на всяко административно нарушение като наказателно обвинение по смисъла на чл. 6, § 1 от ЕКПЧ. Конкретната преценка на характера на административнонаказателното производство е в правомощията на

съответния решаващ съдебен състав, който суверенно преценява във всеки отделен случай дали съгласно критериите „Енгел” съответното обвинение е наказателно по естеството си.

Водещо е значението на фактическата идентичност или съществено сходство от обективна и субективна страна на конкретно осъщественото от дееца поведение. Преценката на *idem* изисква във всеки отделен случай да се съпоставят съществени елементи на правонарушенията, които се изследват от гледна точка на конкретните условия на време, място, обстановка при осъществяване на деянието и единството на решението, въз основа на което е предприето поведението на дееца.

Не е спорно положението, че едно и също деяние не може да бъде предмет на две отделни наказателни производства или на две административнонаказателни производства срещу едно и също лице.

С разпоредбата на чл. 17 от ЗАНН се забранява повторното наказване на едно и също лице по административнонаказателен ред за административно нарушение, за което то е било вече наказано с влязло в сила наказателно постановление или решение на съда, а съгласно чл. 24, ал. 1, т. 6 от НПК, не се образува наказателно производство, а образуваното се прекратява, когато спрямо същото лице за същото престъпление има незавършено наказателно производство, влязла в сила присъда, постановление или влязло в сила определение или разпореждане за прекратяване на делото.

Съотношението между наказателната и административнонаказателната отговорност е изяснено от разпоредбите на чл. 32, ал. 1 и ал. 2, чл. 33, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН, вкл. и чл. 70, ал. 2, т. 4 от ЗАНН. Тези норми утвърждават принципната постановка, че в случаите, когато с едно деяние се нарушава едновременно наказателна и административнонаказателна норми с един и същи обект на защита, потезката наказателна отговорност поглъща административнонаказателната. Със санкционирането на извършеното престъпление държавата охранява най-значимите обществени отношения, а наказателноправната репресия най-интензивно въздейства върху дееца.

Когато деянието засяга един и същи кръг обществени отношения, правилното и точно прилагане на закона предполага реализация на отговорност или за административно нарушение, или за престъпление, но не и за двете едновременно, като административнонаказателната отговорност следва да се ангажира, само ако деянието не представлява престъпление. Това положение изключва и опасността от нарушение на правилото *ne bis in idem* по чл. 4, § 1 от Протокол № 7 поради отсъствието на дублиращи се процеси.

Преценката дали се касае до същото деяние се основава само на фактическото му съдържание, без оглед на неговата квалификация и на класификацията му като „престъпление” или „административно нарушение”. Щом деянието е едно и също, провеждането на две отделни самостоятелни производства – наказателно и административнонаказателно с наказателен характер по смисъла на Конвенцията – съставлява нарушение на чл. 4, § 1 от

Протокол № 7, независимо от обстоятелството, че са засегнати различни обекти на защита.

Следва да се отбележи, че за да се приеме, че административнонаказателното и наказателното производство са за едно и също деяние следва да се установят идентични или сходни факти между двете производства.

Принципът се прилага при идентичност на субекта, наличие на наказателно обвинение за едно и също деяние при „тъждество или идентичност на фактите или такива, които по същество са значително сходни”.

На следващо място, необходимо е да се определи дали административнонаказателното производство е наказателно по своя характер и по смисъла на чл. 4, § 1 от Протокол № 7 с оглед посочените критерии „Енгел”. Първият критерий, квалификацията на деянието по националното право, е формален, не предопределя на самостоятелно основание характера на производството, а има значение само на „отправна точка” при преценката му. Това налага извод, че производството може да се квалифицира като наказателно и в случаите, когато не е възприето като такова от вътрешното законодателство, при условие, че изследването на останалите критерии /характерът и естеството на нарушението и видът и тежестта на предвиденото наказание/ доведе до извод за наказателен характер на предвидената санкция.

В контекста на изложеното, следва да се отбележи, че липсва идентичност на субекта, доколкото настоящото производство се води срещу ЮЛ, което се представлява от управителя Младен Шишков, а наказателното производство от общ характер се води срещу ФЛ-Младен Шишков, поради което молбата безспорно се явява неоснователна. Отделно от това следва да се посочи, че дори и да се приеме, че има идентичност на субекта, то спрямо него няма приключило наказателно производство с влязъл в сила съдебен акт, доколкото единствено е привлечен като обвиняем по ДП № 263/2022 г. по описа на Отдел „Икономическа полиция“ при ОД на МВР Пловдив.

За пълнота на съдебният акт, следва да се посочи, че дори и да имаше идентичност на субекта и да бяха налице всички по горе посочени критерии в това число и влязъл в сила съдебен акт, то при постановяване на съдебният си акт по настоящото производство, съдът би следвало да отмени НП, а не да прекрати производството по делото, тъй като именно в този случай би се достигнало да двойно наказване.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

Както вече бе посочено правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение.

Тежестта за установяване на конкретното деяние, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено.

Обжалваното НП в атакуваната си част е законосъобразно и от материалноправна страна.

Правилно АНО е ангажирал административнонаказателната отговорност на дружеството-жалбоподател, приемайки че същото е осъществило съставът на митническо нарушение по чл. 234, ал. 1, т. 1 от ЗМ.

Съгласно посочената правна норма, който избегне или направи опит да избегне пълно или частично заплащане или обезпечаване на митата или на другите публични държавни вземания, събирани от митническите органи, се наказва за митническа измама.

Съгласно текста на чл. 234, ал. 2, т. 1 от ЗМ за това нарушение, извършено от юридически лица, е предвидена Имуществена санкция от 100 до 200 на сто от размера на избегнатите публични държавни вземания.

В настоящият случай АНО е обосновал извод за наличие на митническа измама.

Датата на извършване на нарушения е датата на приемане на ЕАД с № 20BG003010018867R4, а именно: 09.09.2020 година.

Мястото на извършване на нарушения е митническото учреждение, в което е приета ЕАД с № 20BG003010018867R4, а именно: Митническо бюро - Свиленград, код на приемащото митническо учреждение BG003010, което е част от Териториална дирекция Митница Пловдив, видно от представените от страна на процесуалния представител на АНО Заповеди.

Събраните в хода на производството гласни доказателства (показанията на свидетеля Р. И. И.), както и писмените такива, установяват по несъмнен начин, извършването на съставомерно деяние, консумиращо нарушение на действащия митнически режим, в частност дефиниран с предписанието на разпоредбата на чл. 234, ал. 1, т. 1 от ЗМ.

От фактическата обстановка и начинът на действие, описани в обстоятелствената част на Акта и Постановлението се установява, че дружеството-жалбоподател е подало Е А Д при митническо оформяне на стоки, в която е декларирало неправилни митническа стойност и данъчна основа на процесния лек автомобил, внесен на територията на Република България.

Т.е. в резултат на неправилното определяне на митническата стойност и данъчната основа на автомобила, дружеството-жалбоподател е избегнало частично заплащане на публични държавни вземания.

Следователно безспорно е установено, че дружеството-жалбоподател е извършило процесното нарушение.

Деянието е съставомерно от обективна страна, като с оглед обстоятелството, че е ангажирана административнонаказателната отговорност на ЕООД, доколкото се касае за обективна отговорност, не следва да се обсъжда въпроса за субективната страна на деянието.

Т.е. отговорността за нарушението на юридическото лице е обективна и

не подлежи на изследване от субективна страна - установяването на предвидените в санкционната норма обстоятелства от обективна страна, влече съответно административнонаказателна отговорност за този субект (в този смисъл е Решение № 154 от 15.03.2018 година по КАНД № 342/2017 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Кремена Костова-Грозева).

Доколкото се явява част от дължимия съдебния контрол, Съдът дължи правно обсъждане и относно приложението на чл. 28 от ЗАНН. По убеждение на решаващия Съдебен състав, процесното административно – митническо нарушение не разкрива характеристиките на маловажен случай по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от Допълнителната разпоредба на ЗАНН и не може да се квалифицира като такова. За конкретния случай не се установяват фактически обстоятелства, които да обуславят значително по-ниска степен на обществена опасност от типичната за този род административни нарушения. Допълнителен аргумент се извежда и от характера на обществените отношения, засегнати от конкретната простъпка – административнонаказателна, свързана с действащия митнически режим, който поради важността си е обект на засилена правна защита с оглед охраняваните интереси. Същите са строго регламентирани, цели се създаване на стриктен контрол за движението на паричните/стоковите потоци в и извън Общността, част от която е Република България, като всяко нарушение съществено накърнява целите и принципите на ЗМ, респ. европейското законодателство с приложимите Регламенти. Ето защо, не би могло да се приеме, че нарушението е с незначителна обществена опасност и случая да се квалифицира като маловажен.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

Както вече бе посочено, АНО правилно е квалифицирал нарушението и правилно е приложил съответната административнонаказателна разпоредба на ЗМ, като се е съобразил с разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН.

Наложено на дружеството-жалбоподател наказание „Имуществена санкция“ е определено при правилно приложение на съответната санкционна разпоредба - чл. 234, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 1 от ЗМ. Така индивидуализираното наказание „Имуществена санкция“ е правилно и законосъобразно определено както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в минималния предвиден от закона такъв, което налага извод за невъзможност за намалянето му.

Така наложеното наказание ще въздейства в достатъчна степен по отношение на дружеството-жалбоподател, без с тази по-малка по размер санкция да се намалява ефективността на административната репресия, съответна на целите на превенцията, предвидени в чл. 12 от ЗАНН.

По тези съображения обжалваното НП е обосновано и законосъобразно в санкционната си част, поради което следва да бъде потвърдено. Т.е. поради изложеното, липсва каквото и да е правно основание за друг различен правен

извод, освен този, че напълно правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството-жалбоподател.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 4 от АПК, когато Съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли Жалбата, подателят на Жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно Наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв.

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на АНО в размер на 80 лв. за юрисконсулство възнаграждение.

От изложеното следва, че в полза на АНО действително следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК.

Т.е. основателно е искането, направено от страна на АНО, за присъждане на разноски, които са в размер на 80 лв. Присъденият размер трябва да бъде справедлив и обоснован. Съобразно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, към която препраща чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр.чл. 37 от Закона за правната помощ, за този вид работа е предвидено възнаграждение от 80 лв. до 150 лв. Не е налице правна и фактическа сложност на делото, работата на юрисконсулта по това дело се състоеше в явяване в едно съдебно заседание, поради което юрисконсултско възнаграждение в посочения размер е справедливо.

Сумата следва да се присъди в полза на Агенция „Митници” в качеството ѝ на юридическо лице съгласно чл. 3, ал. 1 от Устройствения правилник на Агенция „Митници” (в сила от 31.07.2021 година), в чиято структура се намира издателят на потвърденото НП.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. **63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 5 и ал. 9 и чл. 63д, ал. 1, вр.ал. 4 от ЗАНН**, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно **Наказателно постановление (НП) № BG2022/3000-390/НП от 19.10.2022 година** на Директора на Териториална дирекция Митница Пловдив при Агенция „Митници”, **в частта**, с която на „**ЕКСТРИЙМ СИСТЕМС**” ЕООД с ЕИК **115840762**, със седалище и адрес на управление: град Пловдив, ул.„Тодор Г.Влайков” № 2, етаж 1, ап.№ 4, представлявано от управителя Младен Петров Шишков, за нарушение на чл. 234, ал. 1, т. 1 от Закона за митниците (ЗМ) е наложено административно наказание **„ИМУЩЕСТВЕНА**

САНКЦИЯ” в общ размер на **1658.81лв.** (пункт 1).

ОСЪЖДА на основание чл. 63д, ал. 1, вр.ал. 4 от ЗАНН, **„ЕКСТРИЙМ СИСТЕМС” ЕООД с ЕИК 115840762**, със седалище и адрес на управление: град Пловдив, ул.„Тодор Г.Влайков” № 2, етаж 1, ап.№ 4, представлявано от управителя Младен Петров Шишков, **ДА ЗАПЛАТИ** на Агенция „Митници” **с адрес: град София, ул.„Георги Сава Раковски” № 47, сумата от 80 лв.**, представляваща направените разноските за юрисконсултско възнаграждение по **АНД № 895/2022 година** на Районен съд - Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд Хасково в 14-дневен срок от съобщението на страните.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____